

Ken Wilber a Pszichadelikumokról

- Interjúrészlet, a *Speaking of Everything* c.CD-ről. Fordította Gánti Bence, 2007.–

K=Kérdező riporter / KW=Ken Wilber

K: Mi a véleményed a pszichadelikumokról? Beszélnél egy kicsit a saját tapasztalataidról, ha vannak? Mit gondolsz a kormány hozzáállásáról, és a pszichoterapeuták, és vallási gyakorlók által használt tudatos, biztonságos droghasználatról?

KW: Rólam eléggé köztudott, hogy nincs nagyon tapasztalatom a pszichadelikumokkal. A kollégiumi éveimben nagyon menő volt az LSD-zés, de nekem ez valahogy kimaradt. Nem azért, mert ellene voltam, hanem valahogy nem volt dolgom vele. Ez egy kicsit megváltozott, amikor egy időre Roger Walshékhoz költöztem a nyolcvanas évek elején. Roger és felesége, Francis Vaughan szószólói a pszichadelikumok tudatos és kifinomult, meditativ és terápiás használatnak, a megfelelő set (rákészülés) és setting (körülkények) mellett. Nekik jelentős szerepük volt, hogy kipróbáltam az MDMA-t. Ez az egyetlen drog, amit próbáltam. Abban az időben, 1983-ban ez teljesen legális volt. Csináltam vagy egy tucat MDMA ülést, nagyszerű volt, nagyon szerettem. Sok ember van úgy vele, hogy egy darabig használ egy szert, aztán úgy érzi, megkapta tőle, amit kaphatott, s lassan elhagyja. Így voltam vele én is, 1984-ben abbahagytam, s azóta nem érzetem vágyat arra, hogy megint használjam.

Úgy látom, azok az emberek, akik felelősségteljesen használták a pszichadelikumokat, sokat kaptak tőle, megnyíltak bizonyos valóságokra. Megvannak az árnyoldalai is a dolognak, főképpen az elmúlt harminc évben zajló tudat kutató, pszicho-spirituális mozgalomban. Jellegzetesen két csoport van e témában, a drogosok és a meditálók. A drogosok fő céja a módosult **tudatállapotok** átélése (states), a meditálóké pedig a magasabb tudatállapotok tartós kiművelése, azaz a **tudatszintek** elérése (stages). A meditálók azt mondják, ehhez önfegyelemre, és befektetett munkára van szükség, gyakran négy, tíz, tizenöt év rendszeres gyakorlására, hogy stabil megvalósulást érjünk el. A drogos tábor pedig a módosult tudatállapotokra törekszik mindenféle anyaggal – ayahuasca, LSD, stb. Ők általában nem jutnak tartós megvalósításhoz a drogokkal. Szerintem mindkét szemlélet fontos, a tudatállapotok elérése, és azok tudatszintté történő stabilizálása. Nagyon kevés az olyan ember, aki drogot is használ *és* komoly meditáló is. A droghasználóknál azt látom, egy idő után elakadnak, vagy abbahagyják, nem látok közöttük tartós spirituális fejlődést, megvalósítást, és a magasabb állapotok tartós elérésének képességét. Egy idő után általában a szerekből fakadó biokémiai-neurológiai „zaj” elkezdi elhomályosítani a tapasztalatok kezdeti fényét. Azt látom azokon a droghasználókon, akiket úgy harminc éven át nyomon követtem, hogy – őszintén megmondom – kellemetlen emberekké váltak. Kiábrándultak, és szomorúak. Nem mintha a meditálók mind sokkal jobbak lennének, de ott legalább megvan az esélye a tartós megvalósításnak, ami úgy is marad, s nem csak egy átmeneti állapot. Szerintem az emberek jobban járnak, ha a kettőt józanul kombinálják, vagy ha csak meditálnak. Azt mindenképpen tudom javasolni, hogy **ne csak** drogozz! Ismervén a tudattal kapcsolatos elméleteket, és modelleket, azt látom, hogy akik csak drogoznak, azok elég örült elméleteket hoznak létre a világról, nem foglalnak bele az elméletükbe széles látókörűen bizonyítékokat, egy sereg dolgot kihagynak, tehát eléggé egyoldalúak, részlegesek.